

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Elišky Cihlářové v právní věci stěžovatele **J. P.,** zastoupeného JUDr. Dušanem Bláhou, advokátem se sídlem v Praze 1, Na Příkopě 17, za účasti **Finančního ředitelství v Ústí nad Labem,** se sídlem v Ústí nad Labem, Velká hradební 61, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 11. 2003, č. j. 15 Ca 531/2002 – 76,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Stěžovatel se včas podanou kasační stížností domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 11. 2003, č. j. 15 Ca 531/2002 - 76, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že je třeba zamítnout žalobu stěžovatele proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 27. 9. 2002, č. j. 5236/110-02, jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti dodatečným platebním výměrům Finančního úřadu v Roudnici nad Labem č. 1010000557 ze dne 16. 7. 2001, č. j. 34804/01/198970/5972, o dodatečném vyměření daně z příjmů fyzických osob za rok 1997 ve výši 301 980 Kč a č. 1010000558 ze dne 16. 7. 2001, č. j. 34808/01/198970/5972, o dodatečném vyměření daně z příjmů fyzických osob za rok 1998 ve výši 74 744 Kč.

Krajský soud vyšel především z toho, že stěžovatel řádně nevedl skladovou evidenci. Je tomu tak proto, že stěžovatel ve skladních kartách uváděl pouze konečné stavy zásob

ke konci kalendářního roku, i když kniha zásob (skladní karta) měla obsahovat minimálně identifikační údaje o jednotlivých druzích zásob, jako například druh materiálu, skladové číslo materiálu, měrnou jednotku, počáteční a konečný stav a průběžnou evidenci pohybů zásob. V důsledku toho stěžovatel řádně neúčtoval o stavu svých zásob a správci daně se podařilo prokázat existenci skutečností vyvracejících úplnost a průkaznost účetnictví stěžovatele ve smyslu ustanovení § 31 odst. 8 písm. c) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů.

Krajský soud proto při dalším rozhodování vycházel z toho, že správce daně unesl důkazní břemeno ve vztahu k ustanovení § 31 odst. 8 písm. c) zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a v důsledku toho přešlo důkazní břemeno na stěžovatele, který tak měl prokázat uskutečnění příslušných daňových výdajů (§ 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů).

Krajský soud dospěl k závěru, že stěžovatel neunesl důkazní břemeno ohledně prokázání svých uskutečněných daňových výdajů.

Je tomu tak především proto, že bez řádné skladové evidence nemohl být zjištěn pohyb zásob. Nešlo tedy dohledat, jaké konkrétní výherní hrací automaty či jejich části stěžovatel nakoupil nebo je nechal opravit a které z nich pak prodal svým odběratelům. Na fakturách, jimiž stěžovatel dokládal uskutečnění daňových výdajů, nebyla ani uvedena žádná výrobní či schvalovací čísla příslušných výherních hracích automatů. V důsledku toho z nich nebylo možné zjistit, zda účtované výdaje vynaložené na dodávky přístrojů, součásti přístrojů a na provedení oprav byly použity právě na prodej hracích automatů zákazníkům stěžovatele. Ani z dalších důkazů předložených či navržených stěžovatelem nebyla doložena souvislost jím vynaložených nákladů s dosaženými příjmy. Za této situace správce daně splnil svou povinnost přihlédnout při dodatečném stanovení daně ke všem okolnostem, které byly zjištěny při daňové kontrole (§ 16 odst. 8 zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů). Správní orgány pak nepochybily, když stěžovateli neuznaly za daňové výdaje náklady, které měl podle jím předložených účetních dokladů v příslušných zdaňovacích obdobích vynaložit na nákup výherních hracích automatů, komponentů těchto přístrojů a na jejich opravy.

V kasační stížnosti proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, která se opírá o důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), stěžovatel odmítl závěry krajského soudu, pokud dospěl k tomu, že rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 27. 9. 2002, č. j. 5236/110-02, je věcně správné.

Stěžovatel uvedl, že nezákonnost rozhodnutí spatřuje v nesprávném posouzení otázky povinnosti nést důkazní břemeno ohledně prokázání existence skutečností vyvracejících průkaznost, správnost či úplnost účetnictví ve smyslu ustanovení § 31 odst. 8 písm. c) zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a v nesprávném výkladu a zaměňování pojmů „skladová evidence“ a „inventarizace“.

Stěžovatel konkrétně namítl, že správní orgán pochybil především tím, že neprovedl navrhovaný důkaz skladovacími kartami, přestože tímto důkazem mohly být identifikovány jednotlivé výherní hrací automaty. Správní orgán tak porušil povinnost uvedenou v ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů (zjistit skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti co nejúplněji), v důsledku

čehož nebyly prokázány sporné skutečnosti mezi daňovým subjektem a správcem daně. Důkaz skladovou evidencí nebyl proveden ani v řízení před krajským soudem, ačkoliv stěžovatel provedení tohoto důkazu několikrát navrhoval. Provedení tohoto důkazu bylo přitom zásadní, neboť krajský soud v odůvodnění svého rozsudku konstatoval, že stěžovatel řádně nevedl skladovou evidenci, když ve skladních kartách uváděl pouze konečné stavy zásob ke konci kalendářního roku. Krajský soud však neměl k dispozici skladovou evidenci, ale jen inventarizaci, která byla stěžovatelem předložena správnímu orgánu na základě jeho výzvy ze dne 16. 1. 2001. V důsledku těchto pochybení správce daně neprokázal existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetnictví a naopak stěžovatel prokázal všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž prokázání byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván (doložil listiny, které si správní orgán vyžádal, a ohledně svých tvrzení navrhl i důkazy).

Stěžovatel současně navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek, protože výkon rozhodnutí by znamenal pro něho nenahraditelnou újmu a přiznání odkladného účinku se nedotkne žádným způsobem nabytých práv třetích osob.

Finanční ředitelství v Ústí nad Labem v písemném vyjádření ke kasační stížnosti uvedlo, že správce daně výzvou ze dne 16. 1. 2001 požadoval, aby stěžovatel prokázal účel výdajů vynaložených na dosažení, zajištění a udržení příjmů, zdokumentoval konkrétní dodávky definované na fakturách jako zprostředkování obchodu a služeb a aby prokázal konkrétní činnosti prováděné při opravách výherních hracích automatů. Skutečnosti požadované výzvou však stěžovatel neprokázal, vzhledem k tomu, že z dokladů, které předložil, nebylo možno identifikovat jednotlivé hrací přístroje a nebylo možno prokázat ani účel, za jakým vynaložil výdaje na zprostředkování prodeje a oprav výherních hracích automatů. Stěžovatel rovněž uváděl, že inventarizaci zásob prováděl ke dni účetní uzávěrky v souladu se zákonem o účetnictví. Nicméně v roce 1997 však konečný stav zásob v daňovém přiznání v tabulce „výkaz o majetku a závazcích“ vyčíslen nebyl. Finanční ředitelství v Ústí nad Labem proto navrhlo, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 11. 2003, č. j. 15 Ca 531/2002 - 76, při vázanosti rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), a jelikož sám neshledal vady uvedené v § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Ze spisového materiálu vyplývá, že předmětem podnikatelské činnosti stěžovatele byla zprostředkovatelská činnost v oblasti obchodu, výkonu a služeb, koupě zboží za účelem dalšího prodeje a prodej, výroba, instalace a opravy elektrických a elektronických zařízení, strojů a přístrojů. Stěžovatel vedl jednoduché účetnictví a v přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 1997 uvedl jako druh podnikání zprostředkovatelskou činnost a za rok 1998 nákup a prodej zboží. Při daňové kontrole, která byla zahájena dne 20. 11. 2000 a zpráva o ní podepsána správcem daně dne 29. 6. 2001, bylo správcem daně zjištěno, že těmito činnostmi označoval stěžovatel nákup a prodej výherních hracích automatů, které po technických úpravách dále prodával. Správce daně rovněž zjistil při daňové kontrole z účetnictví stěžovatele, že vykázané výdaje převyšují příjmy a že neexistuje hodnověrné zdůvodnění takového stavu. Jednak nebylo možno zjistit cenu, za jakou byly jednotlivé skříně k výherním hracím automatům nakoupeny, a jednak nebylo možno specifikovat ani náklady, které s úpravami a opravami těchto automatů souvisely. Správce daně rovněž zjistil, že stěžovatel nevedl skladovou evidenci, protože na skladových kartách uvedl jen konečné

stavy na konci roku a v důsledku toho nemohla být řádně provedena ani inventarizace k 31. 12. běžného roku.

Správce daně proto dne 16. 1. 2001 vyzval stěžovatele, aby prokázal účel výdajů vynaložených na dosažení, zajištění a udržení příjmů, aby zdokumentoval konkrétní dodávky definované na fakturách jako zprostředkování obchodu a služeb v oblasti obchodu a aby prokázal konkrétní činnosti prováděné při opravách výherních hracích automatů. Skutečnosti požadované výzvou stěžovatel neprokázal, protože z dokladů, které předložil, nebylo možno identifikovat jednotlivé výherní hrací přístroje a nebylo možno ani prokázat účel, za jakým stěžovatel vynaložil výdaje na zprostředkování prodeje a opravy výherních hracích automatů. Jelikož nebylo možno určit, jaké konkrétní výdaje souvisely s konkrétním nákupem, opravami a zprovozněním výherních hracích automatů, správce daně znovu dne 23. 5. 2001 vyzval stěžovatele, aby předložil důkazní prostředky o nákupu výherních hracích automatů a komponentů, včetně jejich identifikace k jednotlivým dodavatelským fakturám za rok 1997 a 1998. Stěžovatel v odpovědi ze dne 11. 6. 2001 uvedl, že ke každému dokladu o nákupu konkrétního výherního hracího automatu existuje doklad o prodeji konkrétnímu zákazníkovi a že za důkaz považuje doklad o nákupu výherních hracích automatů za rok 1997 a 1998, včetně skladové evidence a štítky vydané Elektrotechnickým zkušebním ústavem Praha, které identifikují jednotlivé prodané přístroje. Stěžovatel současně poukázal na to, že již všechny důkazy předložil a vysvětlil jednotlivé návaznosti a souvislosti a z tohoto důvodu je správcem daně požadováno prokázání skutečností, jež jsou mu známy. Správce daně dospěl k závěru, že až na jeden výherní hrací automat stěžovatel opět neprokázal skutečnosti požadované výzvou. Z předložených dokladů nebylo totiž možno jednoznačným a nezaměnitelným způsobem identifikovat, o jaké nákupy výherních hracích automatů a jejich komponentů se jednalo, zda tyto výdaje souvisely s jednotlivými dodavatelskými fakturami a zda byly vynaloženy v souvislosti s dosaženými příjmy. Evidenci, kterou stěžovatel doložil a ve které uvedl pouze konečné stavy zásob zboží a drobného hmotného investičního majetku, nebylo možno považovat za skladovou evidenci. Z této evidence nebylo možno zjistit, zda počet nakoupených výherních hracích automatů odpovídá počtu prodaných výherních hracích automatů a nebylo z ní možno zjistit jaké druhy materiálu a v jakém období byly ze skladu vydány. Skutečnost, že jednotlivé výherní hrací automaty bylo možné identifikovat podle čísel a tedy i účetně evidovat a že není pravdivé tvrzení stěžovatele, že identifikační štítky vydává Elektrotechnický zkušení ústav Praha, vyplývá ze zákona č. 202/1990 Sb. a vyhlášky č. 223/1993 Sb., protože výrobní (evidenční) štítky přiděluje již výrobce a nikoliv tento zkušební ústav a číslo musí být trvale umístěno na výherním hracím automatu.

Stěžovatel především namítl nesprávné posouzení problematiky důkazního břemene ohledně prokázání existence skutečností vyvracejících průkaznost, správnost či úplnost účetnictví ve smyslu ustanovení § 31 odst. 8 písm. c) zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Uvedená námitka není důvodná.

Podle ustanovení § 31 odst. 8 písm. c) zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, správce daně prokazuje existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetnictví a jiných povinných evidencí či záznamů, vedených daňovým subjektem.

Nejvyšší správní soud při svém rozhodování vychází z nerovnoměrného rozvržení důkazního břemene ve prospěch správce daně, ale vzal v úvahu i základní zásady daňového procesu.

Výrazem tohoto rozvržení důkazního břemene je povinnost správce daně prokazovat toliko skutečnosti uvedené v ustanovení § 31 odst. 8 zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, mezi něž také náleží podle písmene c) existence skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetnictví a jiných povinných evidencí či záznamů, vedených daňovým subjektem. Podaří-li se správci daně prokázat existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetnictví a jiných povinných evidencí či záznamů vedených daňovým subjektem, přechází důkazní břemeno na daňový subjekt (§ 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů), který pak musí prokazovat všechny skutečnosti, jež je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl vyzván správcem daně v průběhu daňového řízení. Především pak musí daňový subjekt k prokázání svého tvrzení předložit průkazné důkazní prostředky či alespoň navrhnout jejich provedení v případě, že nemá možnost opatřit je sám. Pokud pak daňovým subjektem podané či na jeho návrh provedené důkazy prokazují tvrzení, která k rozhodným skutečnostem uvedl, přechází důkazní břemeno zpět na správce daně podle ustanovení § 31 odst. 8 písm. c) zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů. V opačném případě však platí, že daňový subjekt důkazní břemeno neunesl a správce daně tak může vydat rozhodnutí v jeho neprospěch.

Daňové řízení je tedy postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má dvě základní povinnosti. První povinností je povinnost daň přiznat a daňový subjekt tedy stíhá břemeno tvrzení. Druhou jeho povinností je povinnost toto své tvrzení doložit a stíhá jej proto důkazní břemeno. Toto své břemeno daňový subjekt plní v řízení důkazním, které vede správce daně. Naopak platí, že pokud daňový subjekt toto své důkazní břemeno unese a přesto chce správce daně daň vyměřit v jiné výši, než jak vyplývá z předložených důkazních prostředků, stíhá důkazní břemeno správce daně. Ten je povinen prokázat, že existují skutečnosti, které vyvracejí věrohodnost, správnost či úplnost účetnictví a jiných povinných evidencí či záznamů vedených daňovým subjektem (§ 31 odst. 8 písm. c) zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů).

Z ustanovení § 23 odst. 10 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož se pro zjištění základu daně z příjmů vychází z účetnictví vedeného podle zvláštního předpisu, pokud zvláštní předpis nebo zákon o daních z příjmů nestanoví jinak anebo pokud nedochází ke krácení daňové povinnosti jiným způsobem, vyplývá, že skutečnosti týkající se výše zdanitelných příjmů prokazuje daňový subjekt svým účetnictvím, které je povinen vést, pokud prokazuje pro daňové účely své výdaje vynaložené na dosažení, zajištění a udržení příjmů (§ 1 odst. 1 zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů). Předmětem účetnictví takového subjektu je zejména stav a pohyb majetku a závazků a výdaje a příjmy (§ 2 cit. zákona). Účetní jednotky jsou povinny vést účetnictví úplně, průkazným způsobem a správně tak, aby věrně zobrazovalo skutečnosti, které jsou jeho předmětem (§ 7 cit. zákona). Skutečnosti týkající se příjmů uvedených v daňovém přiznání, které jsou rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti, lze považovat za prokázány daňovým subjektem ve smyslu § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, jestliže výše příjmů uvedených v daňovém přiznání odpovídá údajům v účetnictví daňového subjektu, vedenému v souladu s § 7 zákona č. 563/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Nejvyšší správní soud má za to, že stěžovatel nevedl řádně skladovou evidenci a tedy ani své účetnictví.

Je tomu tak proto, že bez vedení skladové evidence a provedení řádné inventarizace zásob nelze považovat účetnictví za úplné, průkazné a správné podle zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů. Není-li totiž vedena skladová evidence, nelze pro daňové účely prokázat, že výdaje, za něž byly pořízeny zásoby, byly vynaloženy na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů. Stěžovatel věrohodným a průkazným způsobem nedoložil vedení skladové evidence, protože na inventurních kartách byl uveden pouze stav zásob k 31. 12. běžného roku a tudíž ani nemohla být provedena jejich inventarizace. Evidenci, kterou stěžovatel doložil a ve které uvedl pouze konečné stavy zásob zboží a drobné hmotné investiční prostředky, nebylo možno považovat za skladovou evidenci, protože z ní nešlo zjistit, zda počet nakoupených výherních hracích automatů odpovídá počtu prodaných výherních hracích automatů. Na těchto kartách nebyl uveden pohyb zásob a nebylo možno proto prokázat, jaký materiál, v jakém množství a za jakou cenu byl nakoupen a kdy a jak byl spotřebován. Postrádá proto průkaznost přehled o přiřazení konkrétních výdajů ke konkrétním příjmům, který má mít oporu v účetnictví, protože tyto výdaje a příjmy nemají oporu v důkazech, ani v účetnictví stěžovatele.

Z výše uvedeného tedy vyplývá, že se správci daně podařilo unést důkazní břemeno ve vztahu ke skutečnostem uvedeným v ustanovení § 31 odst. 8 písm. c) zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a důkazní břemeno pak přešlo na stěžovatele, který musel prokazovat všechny skutečnosti, jež je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl vyzván správcem daně v průběhu daňového řízení (§ 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů).

Nevedl-li tedy stěžovatel řádně skladovou evidenci, nemohl účetnictvím pro daňové účely prokázat ani to, že výdaje, za něž byly pořízeny zásoby, byly vynaloženy na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů.

Posléze stěžovatel namítl i to, že správní orgán pochybil především tím, že v rozporu s ustanovením § 31 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, neprovedl navrhovaný důkaz skladovacími kartami, a stejně tak pochybil i krajský soud, přestože tímto důkazem mohly být identifikovány jednotlivé výherní hrací automaty a že docházelo i k nesprávnému výkladu a zaměňování pojmů „skladová evidence“ a „inventarizace“.

Tato námitka rovněž postrádá opodstatnění.

Stěžovatel byl výzvou ze dne 23. 5. 2001 opět vyzván, aby předložil důkazní prostředky o nákupu výherních hracích automatů a komponentů, včetně jejich identifikace k jednotlivým dodavatelským fakturám za rok 1997 a 1998. Stěžovatel v odpovědi ze dne 11. 6. 2001 uvedl, že ke každému dokladu o nákupu konkrétního výherního hracího automatu existuje doklad o prodeji konkrétnímu zákazníkovi a že za důkaz považuje doklad o nákupu výherních hracích automatů za rok 1997 a 1998, včetně skladové evidence a identifikační štítky vydané Elektrotechnickým zkušebním ústavem Praha, které identifikují jednotlivé prodané přístroje. Stěžovatel však současně poukázal na to, že již všechny důkazy předložil a vysvětlil jednotlivé návaznosti a souvislosti a z tohoto důvodu je správcem daně požadováno prokázání skutečností, jež jsou mu známy. Správce daně dospěl k závěru, že až na jeden výherní hrací automat stěžovatel opět neprokázal skutečnosti požadované

výzvou. Z předložených dokladů nebylo totiž možno jednoznačným a nezaměnitelným způsobem identifikovat, o jaké nákupy výherních hracích automatů a jejich komponentů se jednalo, zda tyto výdaje souvisely s jednotlivými dodavatelskými fakturami a zda byly vynaloženy v souvislosti s dosaženými příjmy. Evidenci, kterou stěžovatel doložil a ve které uvedl pouze konečné stavy zásob zboží a drobného hmotného investičního majetku, nebylo možno považovat za skladovou evidenci. Z této evidence totiž nebylo možno zjistit, zda počet nakoupených výherních hracích automatů odpovídá počtu prodaných výherních hracích automatů a nešlo z ní zjistit, jaké druhy materiálu a v jakém období byly ze skladu vydány.

Z výše uvedeného vyplývá, že stěžovatel, ač byl vyzýván k předložení důkazních prostředků o nákupu výherních hracích automatů a komponentů, včetně jejich identifikace k jednotlivým dodavatelským fakturám za rok 1997 a 1998, nepředložil správci daně jinou evidenci než tu, ve které jsou uvedeny pouze konečné stavy zásob zboží, která nedokládá skutečnosti požadované správcem daně. Jelikož tato evidence nesplňovala náležitosti skladové evidence, lze jen stěží vytýkat správci daně, že touto evidencí neprovedl důkaz ve směru požadovaném tímto správcem a že správce daně dospěl k závěru, že stěžovatel neprokázal, že výdaje, za něž byly pořízeny zásoby, byly vynaloženy na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů. Vůči krajskému soudu pak takový návrh učiněn nebyl.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů došel k závěru, že kasační stížnost stěžovatele proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 11. 2003, č. j. 15 Ca 531/2002 - 76, není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud nerozhodoval o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože již rozhodl o věci samé.

Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti rozsudkem bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst.1 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci úspěch neměl a podle obsahu spisu úspěšnému správnímu orgánu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. září 2005

JUDr. Radan Malík
předseda senátu